

indskrænkningen skulde heves uden Erstatning. Der er altsaa under Behandlingen af Loven om Demarkationslinien fremkommet begge de Standpunkter som her, men medens Flertallets Standpunkt, det, i Kraft af hvilket Loven vedtoges, var det Modsatte af det, som den ærede Ordsfører igaar troede, at det var, idet det nemlig var det, som nu er wort Standpunkt, var det Standpunkt, som nu er Ministerens og Ordsfærens, dengang kun repræsenteret af Mindretallet, og jeg antager, at det vil forandre den ærede Ordsfører at høre, hvem dette Mindretal er, at de Herrer ogsaa her have fundet hinanden, det er nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Vilde). Det øvrige Udvalg bestod af — ja det kan den ærede Ordsfører selv se efter. Men det var det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds, der protesterede mod hele Flertallets Betragtning, og som forøvrigt var Ordsfører for Udvalget, skjøndt han stod ganske alene i dette Spørgsmaal med Hensyn til Demarkationslinien. Grunden til, at man fordrede mindre end den virkelige Værdi i Erstatning, var derfor ikke Hensynet til, at der tidligere var betalt for disse Grunde, men en ren Godmodigheds Sag. Det var i Statskassens egen Interesse og af Billighed mod vedkommende Grundeiere, at man lod dem slippe med nogen mindre Erstatning end den, de egentlig kunde tilpligtes at give. Det er et Hensyn, der kan gjøres gjældende, og som Lovgivningsmagten altid er berettiget til at gjøre gjældende, ligesaa vel som de andre Undtagelser bleve gjorte gjældende med Hensyn til Blindeninstituttet, Jernbanegaarden osv. Undtagelser, der i og for sig ikke er det Ringeste veien for at gjøre, ligesaa lidt som for at Statskassen kan skænke til private eller offentlige Institutioner endel af sin Formue, men det dreier det sig jo ikke om her. Det, det her dreier sig om, er, hvorvidt en saadan Begunstigelse kan finde Sted ud en Repræsentationens, Bevillingsmyndighedens Samtykke. Det skete ikke i 1867, men det er det, som her er sket, idet der her, hvad der nu er konstateret ved Ministerens Udtalelse i Landstinget, er opgivet Værdier, uden at Statskassen til Vederlag derfor har erholdt Noget, der har Værdi, og at disse Værdier ere komne en Institution tilgode som Kjøbenhavns Havnevesen, der er saa uafhængig af den bevilgende Myndigheds Kontrol, og staar i den Grad separat udenfor alle Myndigheder som vel muligt. Det er det, jeg ikke ret forstaar, at de, der ville holde paa Folkethingets Bevillingsmyndighed og Kontrol med den Maade, hvorpaa Administrationen bestyrer sin Formue, ganske rolig ville lade denne Sag passere. Naar det er anført som Forsvar for denne Sag, at det kun kan være til Held for os, at Havnevesenet bliver saa rigt som muligt, fordi dets Kasse, selv om den,

hvad man ikke længere tør benegte, indtager en uafhængig Stilling lige overfor Bevillingsmyndigheden, dog, dersom den med Tiden skulde komme til at trænge til Penge, vilde komme til os, og vi da vilde blive nødt til at hjælpe den, saa siger jeg hertil for det Første, at det er oplyst i Landstinget, at Havnevesenet er umaadelig rigt, at dets aarlige Indtægter overstige dets aarlige Udgifter med flere Hundrede Tusinde, og at det derfor saa langt fra trænger til Penge, at det tværtimod samler Penge op. Det er den ene Betragtning. Altsaa, hele dette Hensyn falder dermed bort; men den anden Ring er, at det er et stort Spørgsmaal, om Rigsdagen saa vil gaa ind derpaa. Kjøbenhavns Havn har virkelig saa stor Betydning ogsaa for Kjøbenhavns Kommune, at der vil være al Grund for Bevillingsmyndigheden til ikke at komme til at betale det Hele selv, men forlange, at Kjøbenhavns Kommune kommer til at baltage ordentligt beri. Men det er, som sagt, et Spørgsmaal, der er uden nogen praktisk Betydning for Diebliffet. Det, der ligger for, er, at der har fundet en Transaktion Sted, uden at Bevillingsmyndighedens Samtykke er indhentet, og det en Transaktion, der gaar ud fra stift modsatte Principer af dem, der bleve gjorte gjældende, dengang Demarkationslinien blev ophævet ved Loven af 1867. Naar man saa siger, at vi skulle blot bevilge de 5,500 Kr. til Fortet og kunne saa siden tage den Sag op igen; saa er det et for mig aldeles ufatteligt Naad at give Folkethinget. Den eneste Leilighed, Folkethinget har til at give sin Misbilligelse af det Skete tilfjende og til at holde sin Stilling ren og klar paa det Punkt er, nu, da Sagen foreligger, strax at negte sin Samvirken med det, der staar i Forbindelse med hele denne Transaktion. Vi give derved Statsrevisionen Leilighed til at faae fat paa Sagen — hvorledes det ellers skal ske, fortaar jeg ikke — og Thinget har friet sig for Meddelagtighed i, hvad der er foregaaet i denne Sag. Den ærede Ordsfører raader nu Thinget til allerførst at sanktionere paa dette Omraade, hvad der er sket, rolig give Pengene og saa senere nedsætte en Undersøgeliskommisjon. Jeg finder, at det er et Naad, som, hvis den ærede Ordsfører havde givet det, naar man havde haft en Regjering, som, jeg vil ikke sige var Udtryk for Stemninger og Tilstande i Folkethinget, thi det er den nuværende Regjering, men brød sig om, hvad Folkethingets Flertal beslutter i finantsiel Henseende, — det gjør denne Regjering saamaend ikke, det kan det ærede Medlem være ganske rolig for — vilde have nogen Betydning; men det veed jo den ærede Ordsfører, at trods alt Venfæb mellem ham og hans Venner i Ministeriet gaar dette Venfæb ikke længer, end Ministeriet har Fordel deraf, og naar Ministeriet først har udrettet ved Hjælp af det ærede Medlem, hvad det